PASTILA

ROSALIND STRALEY

HOLBĂNDU-SE în oglinda camerei de baie, Byron se întrebă dacă nasul lui va mai fi vreodată la fel ca-nainte. Trecuseră doar două zile din anotimpul acela care-i producea alergie şi deja îl apucase criza. „Şi doar ştii că nu-mi place să iau medicamente", se adresă el rotofeiului pe care i-l arăta oglinda. „Eu sînt pentru tot ceea ce e natural. Minte sănătoasă. Trup sănătos..."

„'Ţeles", păru să-i răspundă rotofeiul, „dar în cazul ăsta să nu mă mai înjuri **pe mine** cînd or să te care cu ei ca să te lege de vreo ţeavă, cum au făcut ultima dată, paiaţă ce eşti!"

„Ueh!", zise Byron, pe un ton plictisit, „ueh!" Oftă, deschise dulăpiorul de medicamente, scoase un flacon plin cu pastile şi începu să se lupte cu el. La urma urmelor, gîndi, nimeni n-a murit pînă acum din cauza alergiei. Chiar dacă, pe de altă parte, aceasta era ca un mic blestem.

Mormăind nedesluşit, se chinui să deschidă, cu mişcări convulsive, capacul care se încăpăţîna să rămînă înţepenit. Eliberate brusc, micile perle, aidoma unor picături de timp, de vărsară din sticluţă, alunecară, izbindu-se de porţelanul chiuvetei şi cîteva dintre ele se deschiseră plesnind.

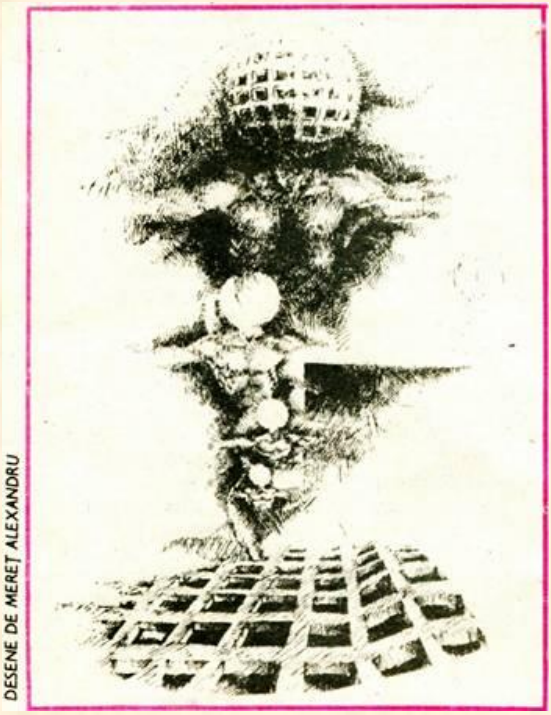

Din resturile unei pastile ţîşni o minusculă creatură portocalie, perfect conturată. Byron putu s-o vadă distinct; în lipsa altui lucru, alergia îi lăsase măcar claritatea vederii. Creatura portocalie avea o înălţime cam cît a zecea parte dintr-un inch şi, în plus, nişte

mîini minunate, acompaniate de nişte ochi expresivi şi pătrunzători.

„Salutare, pămînteanule!”, spuse cu o voce subţire, dar deosebit de calmă. „Am venit cu gînduri paşnice...”

Byron dădu din cap, scuturat de un fior. Din interiorul chiuvetei, o a doua creatură, de astă-dată verde, apăru din interiorul caşetei sfărîmate. „Şi doar te-am avertizat!”, zise ea cu un glas mult mai profund, „cap-sec portocaliu ce eşti! Voiai un obiect neînsufleţit, ceva care să treacă neobservat; ei bine, sper că acum eşti satisfăcut: uită-te la noi. Nu mai avem nici un pic de demnitate. Ce vom spune în raport?”

„Gura!”, spuse mica fiinţă portocalie. „Eu sînt comandantul, poate nu ştii, sărmane zyxul verde! Nu fac decît să urmez instrucţiunile”.

„Ţie ţi-e uşor să vorbeşti”, replica fiinţa verzuie şi începu să argumenteze, plină de emfază, într-o limbă necunoscută. Comandantul portocaliu, la rîndul său, îşi prezentă şi el opiniile, care erau tocmai pe dos. Byron simţi o sfîrşeală în tot corpul. Se sprijini de chiuvetă, cuprins de teamă însă în faţa conţinutului acesteia. Oare cîte fiinţe s-or afla acolo?

Gîndul i se păru de-a dreptul terifiant. Un şir de strănuturi convulsive puse stăpînire pe Byron. Mărgeluşele colorate zornăiră, împrăştiindu-se care încotro, în vreme ce micile creaturi fură spulberate ca de o explozie.

Byron scoase o batistă şi-şi şterse nasul, cu un gest plin de tristeţe. În sufletul lui, vinovăţia lupta cu uşurarea. După un timp, uşurarea învinse.

„În fond”, îşi spuse el, „acesta **era** primul meu Contact”.

Traducere: ŞTEFAN GHIDOVEANU